

Štvrtok 17. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 17.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Cirkev,
široká sieť; svätosť, ktorá odráža
Ježišovu tvár; otvorené dvere.

NIEKTORÍ APOŠTOLI boli rybári pri
Galilejskom mori. Tým, že s nimi žil,
sa Ježiš oboznámil s prácou ich
remesla; alebo ju poznal z
predchádzajúcich ciest do iných
pobrežných miest. Tak či onak,
mnohí z tých, ktorí prišli počúvať
jeho kázanie, žili v dedinách okolo
jazera. Nie je preto prekvapujúce, že
Majster ilustruje svoje učenie
príkladmi s loďami, sieťami a rybami:

„Nebeské kráľovstvo sa podobá sieti, ktorú spustia do mora a ona zachytáva všetky druhy. Keď je plná, vytiahnu ju na breh, posadajú si, dobré vyberú do nádob a zlé vyhodia von“ (Mt 13, 47-48).

Ježiš prirovnáva svoje kráľovstvo k sieti, ktorá chytá ryby všetkého druhu. Apoštoli dobre vedeli, že v jazere je veľa druhov rýb, ale nie všetky sú rovnako kvalitné. Keď hodili sieť na zachytenie rýb, nezastavili sa, aby roztriedili, čo ulovili: to urobia neskôr, na brehu, keď príde čas na triedenie. Potom nechali siete na piesku a začali s delením: tie vhodné ryby sa zbierali do košov a tie zlé sa vyhadzovali.

Táto široká sieť je v istom zmysle obrazom Cirkvi, ktorá má veľký podiel na prinášaní Božieho kráľovstva na zem. Aj v Cirkvi spolunažívajú všetky druhy rýb, a tak to bude až do konca čias. My

sami bojujeme cestou pokory, aby sme neboli tou časťou, ktorá je vyhodená. Cirkev je „svätý ľud, zložený zo stvorení s biedou: tento zdanlivý rozpor označuje jeden aspekt tajomstva Cirkvi“, zdôraznil svätý Josemaría. „Cirkev, ktorá je božská, je aj ľudská, pretože ju tvoria ľudské bytosti a ľudské bytosti majú chyby: všetci sme prach a popol“^[1]. Zároveň vieme, že tieto nedostatky netvoria definitívny obraz Božieho ľudu. Vďaka jeho milosti môžeme vždy vnímať znaky svätosti v ľuďoch, ktorí nás obklopujú a na ktorých sa spoliehame; oni nám ukazujú „najkrajšiu tvár Cirkvi“^[2].

CIRKEV je svätá, pretože jej zakladateľ Kristus je svätý. „On sa za ňu vydal, aby ju posvätil, spojil ju so sebou ako svoje telo a naplnil ju darom Ducha Svätého na Božiu

slávu“^[3]. Jej deti ju milujú, pretože v nej je Ježiš a v nej nachádzame prostriedky posvätenia, učenie a sviatosti.

K tejto svätosti sme povolaní aj my kresťania. V skutočnosti nejde o to, aby sme viedli dokonalú existenciu bez chýb; Cirkev je v skutočnosti svätá, aj keď v jej lone žijú ľudia so slabosťami. Preto pri svätosti nie je rozhodujúca ani tak neprítomnosť chýb, čo je nemožné, ale živá túžba zostať v jednote s Kristom, aby to bol On, kto preberá opraty nášho života tak, ako vedie Cirkev.

„Svätosť sa meria vzrastom, ktorý v nás dosiahol Kristus, stupňom, v akom v sile Ducha Svätého modelujeme celý svoj život podľa jeho vzoru“^[4]. Každý svätec odráža Ježišovu tvár. Preto je svätosť v podstate „žiť v spojení s ním tajomstvá jeho života. Spočíva v spojení sa s Pánovou smrťou a

zmŕtvychvstaním jedinečným a osobným spôsobom, v neustálom umieraní a vstávaní s ním. Môže však zahŕňať aj reprodukovanie rôznych aspektov Ježišovho pozemského života vo vlastnom živote“^[5]. Kontemplácia týchto tajomstiev nám pomôže prejavovať ich v každodennom živote, dokonale prispôsobenom nášmu temperamentu a nášmu spôsobu bytia, očisťovať ich. Častým čítaním evanjelia si môžeme osvojiť Kristov spôsob bytia a ukovať v sebe jeho obraz, aby sme ho odrážali vo svete.

V CIRKVI spolunažívajú krása svätosti s ošklivosťou hriechu; veľkosť štedrých srdc s podlosťou iných; sila, ktorá dosahuje hrdinstvo, so slabosťou, ktorá môže skončiť zradou. Preto je naša Matka svätá a zároveň vo svojich veriacich vždy

potrebuje očistenie a obrátenie. V každom prípade, okrem pokorného úsilia o vlastnú svätosť, „keď Pán dovoľí, aby sa objavila ľudská slabosť, naša reakcia by mala byť rovnaká, ako keby sme videli svoju matku chorú alebo videli, že sa s ňou zaobchádza s neúctou. Máme ju viac milovať, dávať jej viac vonkajších a vnútorných prejavov náklonnosti. Ak budeme milovať Cirkev, nikdy v nás nevznikne ten chorobný záujem o to, aby sme obviňovali matku z mizériei niektorých jej detí“^[6].

Ježiš Kristus pri mnohých príležitostiach kázal, že neprišiel uzdravovať zdravých, ale chorých. Svojimi slovami a gestami dával najavo, že ho viac zaujímajú hriešnici než tí, ktorí si myslia, že sú už ospravedlnení. Preto sa Majster vo svojom každodennom živote neváhal priblížiť k tým, ktorí sa navonok mohli zdať vzdialení od Boha:

hovoril im svoje slovo, pozýval ich žiť s ním a nasledovať ho.

Rodina, ktorú Ježiš vytvoril so svojimi nasledovníkmi, nebola spoločenstvom dokonalých mužov a žien, uzavretým do seba. Preto je aj Cirkev povolaná byť domom s otvorenými dverami, aby doň mohli vstúpiť všetci bez rozdielu, pretože Božie milosrdenstvo „chce, aby boli všetci spasení“ (1 Tim 2, 4). Dvere našich srdc budú vždy otvorené, aby každý mohol uhasiť svoj smäd po Bohu. Môžeme prosiť Máriu, Matku Cirkvi, aby sme vedeli vo svojom živote odrážať tvár svätého Božieho ľudu.

[1] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*, bod 23.

[2] František, *Gaudete et Exsultate*, bod 9.

^[3] *Lumen Gentium*, bod 39.

^[4] Benedikt XVI, *Audiencia*, 13-IV-2011.

^[5] František, *Gaudete et Exsultate*, bod 20.

^[6] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*, bod 24.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
stvrtok-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(08.08.2025)